В дні, прожиті печально і просто,
все було як незайманий сніг.
Темнооким чудесним гостем
я чекала тебе з доріг.

Забарився, прийшов нескоро.
Марнувала я дні в жалю.
І в недобру для серця пору
я сказала комусь: — Люблю...

Є для серця така покута —
забувати скоріше зло,
аніж те, що мусило бути
і чого в житті не було.